

Високого вийшла вся людність і спалила за собою хати, щоби не було куди назад вертати. По тих селах, де еще полишало ся по трохи людей, озброювано ся зі всіх сил. Антін почав зараз випитувати ся перевізників, чи нема вістей з Подніпров'я. Вісти були, але суперечні, помішані, неясні. Говорено, що Хмельницький бе ся з гетьманами, але одні говорили, що зістав побитий, другі, що побідив. Якийсь хлоп, що утікав до Демянівки, говорив, що полські гетьмани дісталися до неволі. Перевізники підозрівали, що се перебраний шляхтич, але не сміли его затримати, бо чули також, що княжі війська недалеко. Якийсь страх помножував всюди число княжих війсь і певно не було в тій хвилі одного села на цілім Задніпров'ю, деби не говорено, що князь от-от надійде. Антін спостеріг, що всюди беруть его відділ за передню сторожу князя Яреми.

Отже передівсім успокоїв перевізників, що до того, і почав їх випитувати про демянівських хлопів.

— А якже. Були, ми їх переправили на другий бік — сказав перевізник.

— А дід був з ними?

— Був.

— І німий хлопець був з дідом?

— Був.

— Як виглядав дід?

— Нестарий, грубий, очи мав як у риби, на однім оці більмо.

— То він! — проворкотів Антін і питав дальше: — А хлопець?

— Ох! батьку отамане! кажу вам просто херувим. Такого ми еще і не бачили.

Тим часом доплили до другого берега.

Антін вже знав, чого ся має тримати.

— Ей привеземо отаманови молодицю — воркотів сам до себе.

Потім звернув ся до семенів.

— На коні!